

“บทสนทนาจากเจ้าอาวาส”

สวัสดีครับ พี่น้องที่รักทุกท่าน

วันนี้ อดไม่ได้ที่พ่อจะเขียนพาดพิงถึงข่าวการเสียชีวิตของ วิทนีย์ ฮุสตัน สักเล็กน้อย เพราะเป็นข่าวใหญ่ ที่ทำให้ทั่วโลกตกตะลึง เนื่องจากภายในระยะเวลาเพียงประมาณ 2 ปี โลกสูญเสียนักร้องดังระดับ ราชา

และราชินี เพลงป๊อปไปถึง 2 คน คือ ไมเคิล แจ็คสัน และ ล่าสุด คือ วิทนีย์ ฮุสตัน นี้เอง

อันที่จริง พ่อเอง ในแบบของคนหัวโบราณ ก็ไม่ได้ชื่นชอบ แนวเพลงของนักร้องทั้งสองมากมายอะไร แต่พ่อต้องยอมรับว่า บางเพลงของพวกเขา มีท่วงทำนองและเนื้อหาที่ไพเราะกินใจ และโดนใจผู้คนได้ดีมาก รวมทั้งพ่อเองด้วย ประกอบกับการจัดแสดงท่าเต้น และการแสดงประกอบเพลงที่วางแผนและซ้อมไว้อย่างปราณีต โดยเฉพาะในการแสดงคอนเสิร์ต ของ ไมเคิล แจ็คสัน และพลังเสียงอันโดดเด่นของ วิทนีย์ ฮุสตัน ก็ทำให้ทั้งสองคนเป็นที่นิยมชมชอบไปทั่วโลก โดยปราศจากข้อกังขาใดๆเลย

สิ่งที่พ่อชื่นชม คือ เขาทั้งสอง “รู้วิธี” ของการร้องเพลง นั่นคือ ไม่ได้หมายความว่า คนที่มีเสียงดี จะร้องเพลงเป็น หรือร้องเพลงเก่งเสมอไป เพราะไม่รู้วิธีที่จะร้องให้ดีนั่นเอง ยิ่งในการร้องเพลงประสานเสียงด้วยแล้ว แม้จะมีเสียงดี แต่ตั้งจนเกินไป ทำให้ขาดความกลมกลืนไปแล้วอย่างนี้ ก็คงไม่เรียกว่า ร้องเพลงเก่ง หรือ รู้วิธีร้องเพลงไปได้ บางครั้ง คนที่มีเสียงไม่ดีนัก แต่รู้จักวิธีร้องเพลงให้น่าฟัง ในแบบฉบับของตนก็อาจจะน่าฟังมากกว่าเสียอีก

นี่แหละ การเรียนรู้ “วิธี” ของการกระทำสิ่งต่างๆ ให้ดี จึงเป็นเหมือนกุญแจนำไปสู่ความสำเร็จ หากในการกระทำสิ่งใดๆ ไม่รู้วิธีที่ถูกต้อง หรือมีความสับสน ก็คงได้ผลในทางตรง

ข้าม อย่างเช่นในการ “แข่งรถ” ความเร็วย่อมนำไปสู่ชัยชนะ แต่ในการ “ขับรถ” กลับไม่ใช่ความเร็วที่เป็นวิธีที่ถูกต้องเสมอไป เพราะการขับรถให้ถึงที่หมายอย่างปลอดภัย สำคัญกว่า แม้จะขับเข้าไปบ้างก็เรียกว่า ขับรถเก่งได้ คงเป็นทำนองเดียวกับเรื่องของการอ่านหนังสือ ถ้าเป็นการอ่านเอาเรื่องในใจคนเดียว การจับใจความเรื่องราวได้อย่างรวดเร็ว ย่อมเรียกว่าเป็นคนอ่านเก่ง แต่ในการอ่านหนังสือให้คนอื่นฟัง การอ่านจบได้อย่างรวดเร็ว จนคนอื่นฟังกันไม่ทัน หรือฟังไม่รู้เรื่อง เบาเกินไป หรือดังเกินไป จนผู้คนไม่อยากฟัง อย่างนี้ก็เรียกตรงกันข้ามว่า อ่านหนังสือออกแต่อ่านหนังสือไม่เป็น ยังคงต้องการเวลาในการฝึกฝนทักษะต่อไป

เป็นอันว่า ไม่ว่าจะทำอะไร หรือจะเป็นอะไร เราก็ควรเรียนรู้วิธีให้ดีและถูกต้องเสียก่อน หากยังไม่รู้ดี ก็ควรแสวงหาวิธีให้ได้

น่าชื่นชม ชายสี่คนในพระวรสาร ที่ห้ามคนง่อยมาให้พระเยซูเจ้าทรงรักษา แต่ไม่สามารถเข้าถึงพระเยซูเจ้าได้ เพราะมีผู้คนมากมาย แต่พวกเขาหาวิธีจนได้ แม้จะต้องขึ้นไปบนหลังคาด้วยความยากลำบาก แล้วหย่อนคนง่อยลงมาหาพระองค์ พระวรสารเล่าต่อว่า “เมื่อพระเยซูเจ้าทรงเห็นความเชื่อของเขา” พระองค์จึงตรัสกับคนง่อยว่า “ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” พ่อเชื่อว่า พระเยซูเจ้าเองก็ทรงชื่นชมชายสี่คนนั้นด้วย ที่ใช้

ความพยายามอย่างที่สุด ในการแสวงหาวิธีช่วยเหลือคนง่อยนั้น นี่ก็เป็นบทเรียนด้วยการจะช่วยเหลือคนอื่น ย่อมมีวิธีเสมอ หากเราแสวงหาด้วยความพยายาม และความตั้งใจจริง

พระเยซูเจ้า ก็ทรงรู้จักรักษาคนง่อย และคนบาปอย่างเราเป็นอย่างดี เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำก่อนคือ การให้อภัยบาป หรือการให้ความสำคัญต่อวิญญาณมนุษย์เป็นอันดับแรก หากมนุษย์เรียนรู้วิธีที่จะชำระวิญญาณของตนให้บริสุทธิ์แล้ว ก็คงพบวิธีที่จะไปสวรรค์อย่างแน่นอน

น่าเสียดาย มนุษย์จำนวนมากมาเอาแต่ชวนชวายเป็นหวาย หาวิธีเป็นผู้เก่งกาจเรื่องฝ่ายโลกมากมาย แต่กลับไม่สนใจที่จะค้นพบวิธีที่จะเป็น ผู้ดีแห่งสวรรค์ควบคู่กันไปด้วย